

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **S. K. M.**, zastoupeného JUDr. Antonínem Šmídkem, advokátem se sídlem Jestřábí 974, Liberec, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 1. 10. 2014, čj. CPR-7645-2/ČJ-2014-930310-V238 a čj. CPR-7645-3/ČJ-2014-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 10. 7. 2015, čj. 58 A 12/2014 - 60,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, odbor cizinecké policie, vydala dne 17. 4. 2014 rozhodnutí, jímž žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 měsíců. Důvodem správního vyhoštění bylo to, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Správní orgán prvního stupně téhož dne vydal i rozhodnutí, kterým žalobci uložil povinnost uhradit náklady řízení.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 10. 2014, čj. CPR-7645-2/ČJ-2014-930310-V238, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění. Dalším rozhodnutím z téhož dne, čj. CPR-7645-3/ČJ-2014-930310-V238, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o nákladech řízení.

[3] Žalobce napadl obě rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci. Krajský soud žalobu usnesením ze dne 2. 12. 2014, čj. 58 A 12/2014-26, odmítl pro opožděnost.

[4] Žalobce podal proti odmítavému usnesení krajského soudu kasační stížnost. Nejvyšší správní soud po projednání věci dospěl k závěru, že žalobce podal svou žalobu včas a usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby je proto nezákonné. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2015, čj. 8 Azs 191/2014 - 36, zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] V následujícím řízení krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

[6] Žalobce (stěžovatel) napadl zamítavý rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[7] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve podmínkami řízení o kasační stížnosti a shledal, že nebyly splněny, neboť kasační stížnost byla podána opožděně.

[8] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení napadeného rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu, lhůta je však zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit.

[9] Nejvyšší správní soud doručení rozsudku krajského soudu stěžovateli ověřil v soudním spise krajského soudu. Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že napadený rozsudek krajského soudu ze dne 10. 7. 2015 byl zástupci stěžovatele doručován do datové schránky. Rozsudek byl dodán do datové schránky zástupci stěžovatele dne 10. 7. 2015. Zástupce stěžovatele ani jiná osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu, se nepřihlásili do datové schránky do deseti dnů od dodání rozsudku. Rozsudek tak byl doručěn fikcí dne 20. 7. 2015, tedy posledním dnem desetidenní lhůty počínající dnem následujícím po dni dodání rozsudku do datové schránky zástupci stěžovatele (§ 17 odst. 3, 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů).

[10] Stěžovatel mohl podat kasační stížnost do dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku, tj. nejpozději 3. 8. 2015. Stěžovatel však kasační stížnost podal Nejvyššímu správnímu soudu datovou zprávou se zaručeným elektronickým podpisem až dne 4. 8. 2015, tedy den po uplynutí dvoutýdenní lhůty k podání kasační stížnosti.

[11] Kasační stížnost byla podána po uplynutí lhůty stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ji proto pro opožděnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. září 2015

JUDr. Michal Mazanec  
předseda senátu